

Gracias, Señor

¡Gracias!, que me tendiche-la vida
a unha nova mañá,
arrincándome á escuridade da noite
e abríndome a ollada cara o día.

Gracias... Porque sinto alertas os sentidos
e volvo a contemplar de novo
o sol que nace, pola túa gracia.

Escoito, en torno meu xirando,
os aros cá súa rolda pola vida.
Voces e voos que coma min amencen,
estrean o dourado corazón da alba,
mentres vai dispersando a brisa
entre das frores, os eternos perfumes.

¡Gracias, Señor! Non está o fio
tronzado e na madeixa sigo.
Aínda a Vida me reclama e me convoca
a viaxar pola senda, miña amiga.

Gracias... Porque estou
neste Val habitando, ¡aínda viva!